

Anneke Scholtens

Een spook in de duinen

Tekeningen van Annette Fienieg

1. Het liefste geheim Mirjam Oldenhove
2. Het laatste wachtwoord Carla van Kollenburg
3. Kerst op de roltrap Wouter Kersbergen
4. De gevaarlijke tocht Dirk Nielandt
5. Paniek in de winterfabriek Monique van der Zanden
6. Spring, meneer Luis! Bavo Dhooge
7. Wist je dat? Dinosaurusussen Alain M. Bergeron
8. Wildvreemde buren Peter Vervloed
9. Een spook in de duinen Anneke Scholtens
10. ZWARTE zATERdag Annemarie Bon

Leesleeuw is een uitgave van Uitgeverij Zwijsen, de grootste educatieve uitgeverij in het basisonderwijs op het gebied van lezen. De producten van Zwijsen sluiten aan bij de leesmethodes en passen goed bij het leer- en denkniveau van kinderen. Andere uitgaven van Zwijsen zijn Romppompom en Maan Roos Vis.

© 2003 Tekst: Anneke Scholtens

Ontwerp: Annette Fienieg

Vormgeving: De Wittofcompagnie, Antwerpen

Uitgeverij Zwijsen B.V., Tilburg

ISBN 978-90-687-2069-1

Voor België: Uitgeverij Zwijsen BE, Antwerpen
D/2015/1919/023

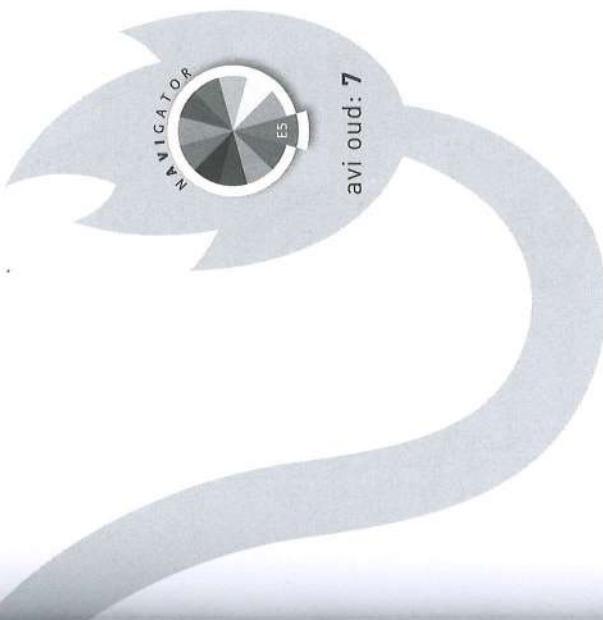
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Bel dan de Leesleeuw-Klantenservice:
03 205 94

Hebt u vragen over Leesleeuw?
Bel dan de Leesleeuw-Klantenservice:
03 205 94

LEESNIVEAU

	M	E	W	I	N	N	E	A	U
AM	S	3	4	5	6	7	P		
CLUB	S	3	4	5	6	7	8	P	

Toegelend door Olla i.s.m. KPC Group

Kijk ook eens op www.leesleeuw.be.

Geërfd

‘We hebben het huisje van tante Dini geërfd!’
roept pap.

Hij staart naar de brief in zijn hand.
‘Hè?’ Mam springt op uit haar stoel.
Over zijn schouder leest ze mee.

Haar huisje in Witterlande aan Zee?
Wat fantastisch!’

Jurre kan het haast niet geloven.

Kun je een huis erven per brief?

Ik hoef alleen maar even naar de notaris,’ zegt pap.
‘Een handtekening zetten en het is klaar!
Jurre kijkt naar het uiltje dat achter op de
envelop geplakt zit.

Het knipoogt, waardoor het lijkt alsof het je
uitlacht.

‘Het is toch geen grap, pap?’ vraagt hij.

‘Heb je de achterkant wel gezien?’

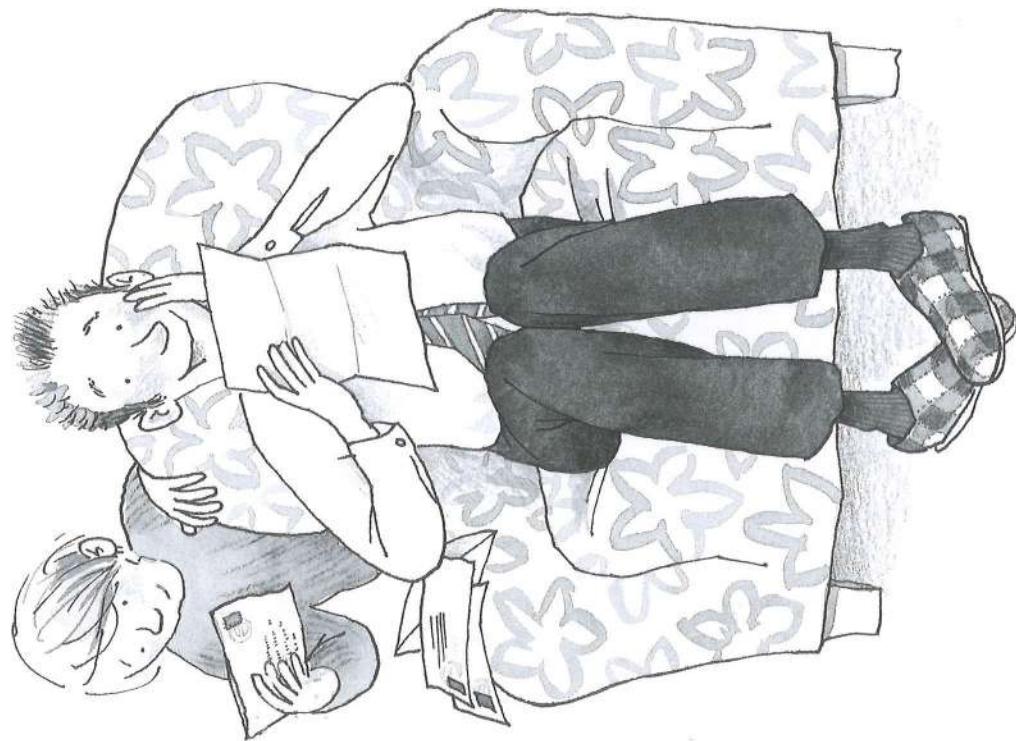
Pap houdt de envelop dicht bij zijn gezicht en kijkt
nog eens goed.

‘De sluitzegel is een beetje speels, dat is alles.

Die notaris zal wel niet zo gewoonjes zijn.

Dat was mijn tante tenslotte ook niet.’

‘Wat was er ooit alweer met haar?’ vraagt Jurre.

'Dat heb ik je toch op de begrafenis verteld?' zegt mam.

Jurre herinnert zich die begrafenis nog heel goed.
Ze stonden met een piepklein groepje verwaide mensen in de duinen.

Een paar stokoude vriendinnen van tante Dini en zij dus, met hun drietjes.
Hij moest mee, als opvulling, anders leek het helemaal niks.

Er stond een keiharde wind die het duinzand de lucht injoeg.

Zijn haar zat algauw vol met zand.

En zijn neus en zijn oren.

Zijn mond hield hij stijf dicht.

Zelfs toen er een lied gezongen moest worden.

In een zandstorm kun je echt beter neurïën.

Tante Dini wilde per se daar in de duinen begraven worden, had mam verteld.

Op een klein kerkhofje dat bijna nooit meer gebruikt werd.

En het dorp waar ze gewoond had, was daar heel fel op tegen geweest.

Maar tante Dini had haar zin gekregen.

Daar hadden die verdorde vriendinnen van haar voor gezorgd.

Uit het dorp was niemand gekomen, zelfs geen buurman of buurvrouw.

'Ik ben al een jaar niet in dat huisje geweest,' zegt pap.

Hij krijgt een kleur tot achter zijn oren. Alsof hij nu pas bedenkt dat hij tante Dini wel vaker op had mogen zoeken.

Omdat hij haar huisje ging erven zeker.

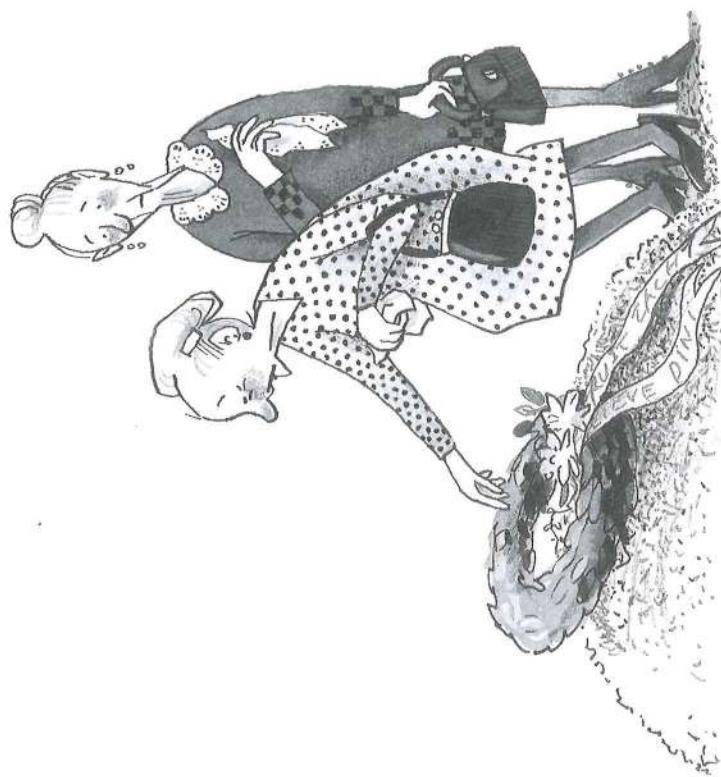
Dat kon hij toen toch nog niet weten?

'Ik denk niet dat er al iemand opgeruimd heeft daarbinnen.'

Ik zou tenminste niet weten wie.

En het wás altijd nogal een rotzooitje.

Tante Dini was een verzamelaar,

‘Waaron krijg jij het zomaar?’ vraagt Jurre.
‘Ik ben haar enige familielid. Ze had geen kinderen, en ook geen man trouwens.’

‘Dat erfstuk wil ik weleens zien,’ zegt mam terwijl ze op de brief tikt.

‘Zullen wij er in de meivakantie met z’n tweeën gaan kijken?’

Jurre kan wel een paar dagen naar Bas.’

‘Ja da-ag!’ roept Jurre.

‘Ik ga mee, natuurlijk!’

‘Naar zo’n verwaarloosd huisje?’

Misschien is het wel bouwvallig,’ sputtert mam. ‘Welnee,’ zegt pap.

‘Hooguit een beetje rommelig, maar dat ruimen we wel op.’

‘Yes!’ roept Jurre.

Een geërfd huisje, dat klinkt goed.

Hij gaat het meteen aan Bas vertellen.

‘Dat daar in de verte, dat is het volgens mij.’
Pap wijst naar een klein, wit huisje op een duintop.

Het heeft een felrood dak, dat glimt in de zon.
En het is bijna helemaal overwoekerd door een woeste stekelplant.

Net een heksenhuis, denkt Jurre.

‘Qef,’ zegt mam als ze dichterbij komen.

‘We hadden ook niet veel langer moeten wachten.’
Ze bedoelt dat die stekelplant zich dan nog drie keer om het huisje heen gewikkeld had.

Grooit zo’n griezel zo snel?

Het is toch nog maar twee maanden geleden dat tante Dini werd begraven?

Pap stuurt de auto over het kronkelige duinpadje tot vlak bij het tuinhok.

Hij zet de motor uit, maar dan blijft hij doodstil zitten kijken.

En ook mam verroert zich niet.

Durven ze misschien niet?

Straks moeten ze nog terug naar huis.

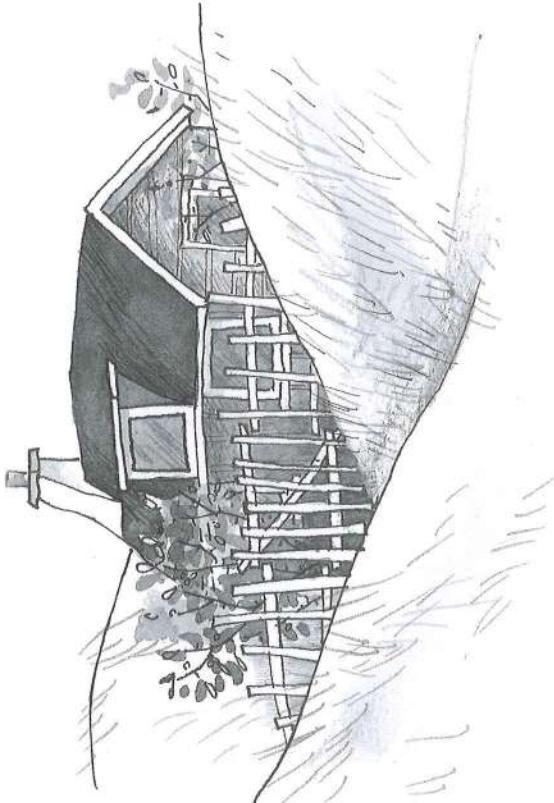
Hebben ze al die strandspullen voor niks aangeschaft.

Overwoekerd

De hele straat stomverbaasd natuurlijk.
Jurre hoort het pap en mam al uitleggen:
‘Ja, het was een schattig huisje, hoor, vlak aan zee,
maar eh ... we durfden er niet in.’
Dan neemt pap een dapper besluit. Met een woeste
zwaai gooit hij het portier open.
Hij loopt met grote, stoere passen de tuin door tot
vlak bij het huisje.
Mam stapt ook uit en drentelt achter hem aan.
Nu moet Jurre ook wel.
Pap staat al te sjorren aan de strengen, die langs de
deurpost omhoog groeien.

Er komt een houten bordje tevoorschijn.
De letters erop zijn nauwelijks meer te lezen.
HU Z DE OK DO S.
Is dat Spaans?
Russisch misschien?
‘HUIZE DE BOKKENDOORNS,’ zegt mam
triomfantelijk.
Ze houdt van puzzelen en soms is dat heel handig.
‘De sleutel is hiernaast bij de buren,’ zegt pap.
‘Dat vertelde de notaris. Loop jij even mee, Jurre?
Dan leer je die mensen meteen kennen. Misschien
hebben ze wel kinderen van jouw leeftijd.’

Maar er is geen kind te zien.
Wel hebben de buren een grote, harige hond.
Boos blaft hij door de brievenbus.
Meteen daarop zwaaait de deur open.
Een man kijkt hen vragend aan.
Gelukkig houdt hij de hond bij de halsband vast.
Het beest trekt met zijn bovenlip en gromt.
‘Wij komen voor de sleutel,’ zegt pap.
Hij wijst naar het witte huisje.
‘Ik heb u erover gebeld, weet u nog?’
Jurre ziet een glimlichtje in de ogen van de man verschijnen.
Is hij blij dat hij eindelijk weer buren heeft?
Of is het een spotlichtje?

‘O ja,’ zegt de man en hij verdwijnt in huis.
De hond sluit hij op in de woonkamer.
‘Familie, hè?’ vraagt hij, terwijl hij pap een grote,
oude sleutel geeft.

‘Ja, ik ben een neef van de oude dame.’

‘Dus u kent het huis goed?’

‘O ja, we zijn hier zo vaak op zondagmiddag
geweest.’

Pap werpt een dreigende blik naar Jurre.

Alsof hij van plan was iets te zeggen!

‘Doet u toch maar heel voorzichtig.’

De buurman knikt snel naar Jurre.

‘Met zo’n klein kind erbij.’

Beledigd maakt Jurre zijn rug recht.

Hoezo, klein kind?

De gekke, oude sleutel past echt in het slot.

Piepend en krakend gaat de deur open.

Bah, wat stinkt het hier.

En wat is het donker.

Jurre staat zijn knie tegen iets hards.

Het duurt een tijdtje voordat hij wat kan zien.

De hal en het gangertje erachter staan volgepakt met
kasten en tafeltjes.

Nee, er heeft inderdaad nog niemand opgeruimd
hierbinnen.

Overall hangen schilderijtjes en kleedjes.

Mam zucht diep.

Ze haalt een vinger langs de bovenkant van een
oude klok.

Met opgetrokken neus kijkt ze naar het stof dat
naar beneden dwarrelt.

Ook de woonkamer staat tjokvol.

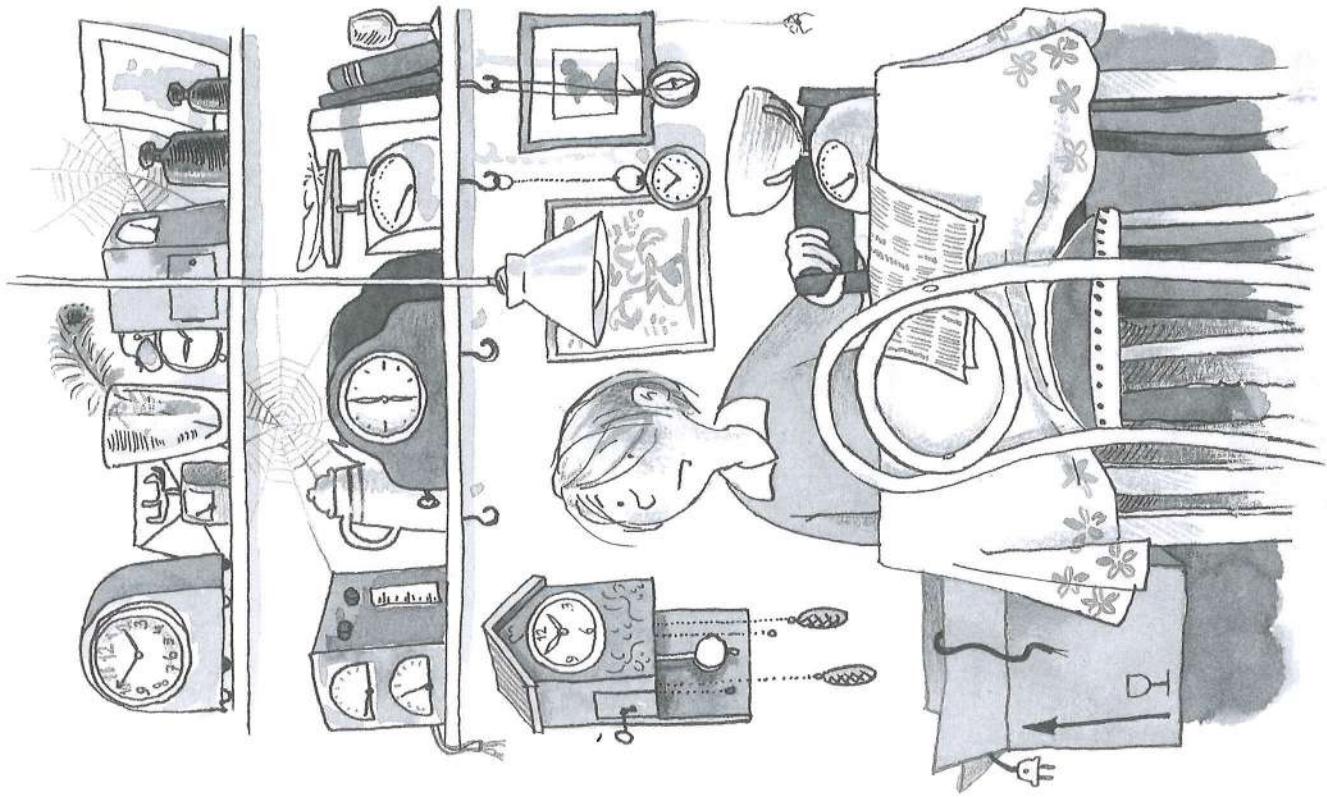
In het midden zijn twee stoelen en een tafel. Alleen
daaromheen is wat ruimte.

‘Jeertje,’ zegt mamm.

‘Hoe krijgen we dat uitgezocht in tien dagen?’

‘Uitgezocht?’ roept pap.

Tjokvol

'We kwakken de hele zaak naar buiten en laten het ophalen.'

'Je weet nooit wat er allemaal inzit.'

Met een zuinig gezicht wrikt mam aan een laatje.
Dat vindt Jurre nu ook.

Die tante Dini heeft natuurlijk kasten vol sieraden.
Kunnen ze eindelijk eens rijk worden, zal pap zeker alles weggooien!

Nieuwsgierig kijkt hij rond.

Misschien vindt hij wel het belangrijkste sieraad.
Of het kluisje met oude munten.

Je zit hier vlak aan zee tenslotte: wat kan er niet allemaal aangespoeld zijn?

Op elk plankje en richelje staat wat.

Weegschalen, klokken en andere troep.

Als het maar een wijzertje heeft, is het goed.

'Een verzamelaar zei je, hè?' zucht mam.

'Zo te zien hield je tante van meten en wegen.'

Pap haalt een hand door zijn haar.

'Dat was vroeger al zo,' zegt hij.

'Ze was altijd bezig met de tijd, de toekomst en de sterren.'

Ze heeft mijn toekomst weleens voorspeld.
Met van die rare kaarten.'

'En kwam het uit?' vraagt Jurre.

'Dat weet ik echt niet meer.'

Ik onthou die onzin niet.

O ja, en ze geloofde ook in reïncarnatie.
‘In wat?’

‘In reïncarnatie.

Dat je na je dood terugkomt op aarde.
Maar dan vaak wel als iets anders.

Als je goed geleefd hebt, word je iets beters.

Dan kom je terug als een rijk mens of een heel
machting iemand.

Maar als je slecht bent geweest, dan krijg je een
nieuw leven als pad of als vlieg.’

‘Als ze dan maar niet in haar eigen huis wil,’ zegt
mam met een lachje.

‘Want daar zitten wij nu.’

‘Bestaat dat echt?’ vraagt Jurre.

‘Dat rein... eh ...’

Voorzichtig kijkt hij om zich heen.

Ziet hij al een verdachte vlieg of tor?

Je zou hier geen stap durven doen.

‘Ben je gek!’ zegt mam.

Ze knijpt Jurre zacht in zijn schouder.

‘Wil jij boodschappen doen, schat?’ vraagt ze.
‘Dan zie je vast wat van het dorp.
En intussen gaan wij aan de schoonmaak.’

Jurre knikt.

‘Ik zal even een lijstje voor je maken.’

Mam trekt een papiertje uit een stapeltje boeken.
Het bovenste boekje glijd op de grond.

Het valt open bij een goudglimmende bladzijde.
Een stralende man met een weelderige, wijde man-
tel aan lacht hen toe.

Zo, die heeft het goed gedaan in zijn vorige leven,
denkt Jurre.
Mam klapt het boekje gauw dicht en legt het terug.
Ze krabbelt het blaadje vol en geeft het aan Jurre.

Aan de achterkant van het huis staat een fiets.
Jurre hangt zijn tas aan het stuur.
Hij duwt de zwarte fiets het duinpad op.
Fantastisch, daar kan hij lekker op crossen deze
vakantie!

Hij kan zelfs gewoon op het zadel zitten.
Die tante Dini was een kleintje.

Hij schrikt van zijn eigen vrolijke gedachte.
Tante Dini is dood, tenslotte.
Ik rij nu op de fiets van een dode, denkt hij.
Plechtig laat hij de trappers rondgaan.

Pas goed op jezelf

Wintrelande is één grote winkelstraat waar een paar zijkstraten op uitkomen.
Dat is alles, daarachter liggen de duinen.
En er is precies één supermarkt.
Het is er koel, ruim en schoon.
Wat een verschil met dat stoffige huisje.
Een paar keer scheurt Jurre met het rammelende karretje heen en weer.
Onhandig, zo'n winkel waar je de weg niet weet.
'Gaat het?' vraagt een meisje in een blauw schort.
Ze heeft een bordje op met haar naam: Maartje.

'Jawel,' zegt Jurre.

'Ik ben bijna klaar.'

Hij tuurt op zijn briefje.

'Hebben jullie ook olijfolie?'

Het meisje loopt voor hem uit en pakt een flesje van een plank.

'Ben je hier op vakantie?' vraagt ze.

'Ja, ik zit hier met mijn ouders.'

'In Duinzicht zeker?'

'Nee, het heet anders,' zegt Jurre.

'De eh ... Bokkendoorns.'

'De Bokkendoorns?!'

Het meisje doet een grote stap naar achteren.

'Logeren jullie daar?' vraagt ze hees.

'Het is van mijn tante geweest.'

Of eigenlijk van de tante van mijn vader.'

'Maar weten jullie dan wel ...? Ach, laat maar.'

Ze draait zich plotseling om en loopt weg.

Jurre kijkt haar na.

'Wat bedoelt ze nu?'

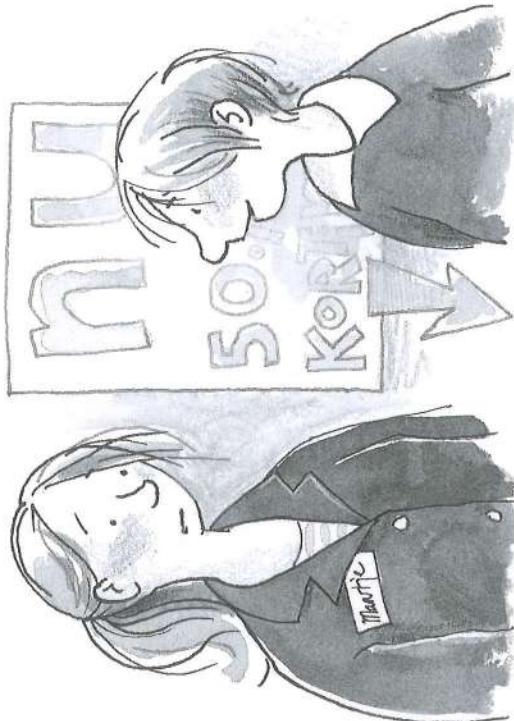
'Wat moeten ze weten?'

Peinzend stuurt hij zijn karretje naar de rij bij de kassa.

Hij leunt voorover op de duwstang.

Opeens hoort hij gefluister, vlakbij.

'Het is Maartje, die hem net geholpen heeft.'

Zachties staat ze met iemand te praten achter een hoog rek.

Tussen de potten en flessen door kijken ze naar hem.

Hij wil niet naar hen luisteren, maar de woorden glijden vanzelf zijn oor in.

'Dat spookhuis,' hoort hij Maartje zeggen.
'Met dat witte wijf.'

'Hij liever dan ik,' zegt het andere meisje.
De rij wordt snel korter.

Jurre zet zijn spullen op de band en wacht af.
'Op vakantie?' vraagt ook de jongen achter de kassa.
'Ja,' zegt Jurre.

Zo vlug hij kan, pakt hij de tas in.

'Hij zit met zijn ouders in De Bokkendoorns,' zegt een vrouw achter hem.

Verbaasd kijkt Jurre om.

Hoe weet zij dat nu weer?

De jongen fluit vals tussen zijn tanden.
'Pas goed op jezelf,' zegt hij.

Ik ga hier niet slapen!

Jurre haast zich de winkel uit.
Snel fiest hij door de winkelstraat terug met de bengelende tas aan het stuur.

Uit iedere portiek lijkt gefluister te komen.
'In de Bokkendoorns?'

'Dat spookhuis met dat witte wijf.'

'Jij liever dan ik.'

'Pas goed op jezelf.'

Plotseling schieten hem de woorden te binnen van tantes buurman.

'Doet u toch maar heel voorzichtig.'

'Wat weten zij allemaal wat hij niet weet?

'Wat pap en mam niet weten?
Of houden zij ook iets voor hem verborgen?

Terug bij het huisje schuift Jurre de tas met spullen op het gebarsten aanrecht.

Even lijkt het graniet te kreunen onder het gewicht.
Hij loopt door naar de woonkamer.

Pap en mam hebben de deuren aan de achterkant van het huisje opengezet.

Ze schuiven met moeite een paar kasten naar buiten. Alles moet uitwaaien op het stenen terras.

'Hoor eens,' begint Jurre.
'Straks, lieverd,' hijgt mam, 'we zijn nu even bezig.'
'Als je maar niet denkt dat ik hier ga slapen!' schreeuwde hij.

Zo, dan begrijpen ze meteen dat hij alles weet.
'Nu lijkt het nog een puinhoop,' sust mam.
'Maar straks wordt het heel gezellig.'

'Dat bedoel ik helemaal niet,' zegt Jurre boos.
Net wil hij vertellen over de supermarkt, als mam een harde gil geeft.

Niet alleen Jurre schrikt, ook pap schiet overeind.
'Wat is er?'

Met een wit gezicht zit mam voor een klerenkast.
De deur die zij net opengedaan had, heeft ze snel weer dichtgedrukt.

Ze hapt naar adem.
'Er zit iets in de kast,' zegt ze.
'Ik zag het bewegen.'

Pap trekt behoedzaam aan de kastdeur en kijkt om een hoekje.

Dan lacht hij, zo'n onecht lachje.
De lach van iemand die nog natrilt van angst.

'Het is gewoon een spiegel,' zegt pap.
'Hij wirkt het ding los en laat het zien.
'Een gebarsten spiegel,' zegt mam met nadruk.
Alsof dat nog eger is.
'Ik schrok me een ongeluk.'

Ik dacht dat er iemand in de kast zat.
‘Wat is er eigenlijk aan de hand met dit huis?’
vraagt Jurre.

Hij zet zijn handen in zijn zij.

‘Aan de hand?’ vragen pap en mam, bijna tegelijk.
‘Als ik zeg dat ik in De Bokkendoorns logeer,
schrikt iedereen zich rot,’ zegt Jurre.

‘Waaronom is dat?’

‘Wel,’ zegt mam.
‘Tja,’ zegt pap.

Jurre kijkt van de een naar de ander.

‘Het zit eigenlijk zo.

Mijn tante Dini leefde nogal op zichzelf.

Met mensen uit het dorp ging ze niet zoveel om.
Ze had wel haar vriendinnen, hoor, die heb je
gezien op de begrafenis.

Maar eerlijk gezegd maakte dat de zaak voor de
dorpelingen nog vreemder.

Zo’n club van oude vrouwen die hier maar zat te
vergaderen.

En dan al die eh ...’

Vaag gebaart pap in de rondte.

‘Al die uurwerken en weegtoestellen en dat gedoe
met de toekomst.

Dat vinden mensen al gauw merkwaardig.

En dan gaan ze verhalen verzinnen.’

‘Zoals wat?’ vraagt Jurre.

‘Dat ze een soort ... eh ... heks was.
‘Dat is natuurlijk onzin,’ zegt mam snel.

Jurre kijkt haar aan.

Waaron schrok zij daarnet dan zo van die
spiegel!

Waarom dacht ze meteen dat er iets in die kast zat?

‘Laten we er niet langer over praten,’ zegt mam.

‘Straks ga je je nog dingen in je hoofd halen.
Wat vond je van het dorp en van de mensen?’

‘Leuk,’ zegt Jurre.

Meteen komt het gekijk en gefluister terug in zijn
gedachten.

‘In De Bokkendoorns?’

‘Dat spookhuis met dat witte wif?’

‘Jij liever dan ik.’

Er is meer, hij weet het zeker.

Maar pap en mam durven het hem niet te
vertellen ...

geloof ik?

Pap knikt.

'Ik zal het meteen opzeggen allemaal.'

Mam steekt haar hoofd om de hoek om te zien wie er is.

'En u zit hier wel lekker?' vraagt de postbode aarzelend.

'Een beetje achterstallig onderhoud,' zegt mam.
Ze laat de stofdoek van haar ene in haar andere hand glijden.

Pap doet een paar stappen bij het huisje vandaan.

Het witte wif

Een uurtje later staat er iemand naast Jurre op het stenen terras.

Het is de postbode.

'Zo knul, vader of moeder thuis misschien?'

'Ja, ze zijn binnen aan het werk,' zegt Jurre.
De postbode staat bijna op zijn tenen om beter door de ramen te kunnen gluren.

'Goedemiddag,' zegt pap, die juist het terras opstapt met een kastje in zijn armen.

'Ha, goedemiddag, ik heb hier wat post voor u.
We hebben alles maar op het postkantoor gehouden omdat mevrouw ... eh ...'

Pap heeft het kastje voorzichtig laten zakken.
De postbode steekt zijn hand uit.

'U bent de neef, geloof ik?'

'Ja,' zegt pap en strijkt vermoed door zijn haar.
'Ik dacht, u weet waarschijnlijk wel wat ermee moet gebeuren.'

Misschien wat abonnementen opzeggen?'

Hij trekt een tijdschrift tevoorschijn uit de stapel post.
Het heet *Uw toekomst in beeld*.

'Uw tante was nogal bezig met dat soort zaken,

Ze zouden die postbode samen wel een duwtje
willen geven.
Dat kun je zo zien.
Maar de man hobbelt achter pap aan.
'Ik wil u niet bang maken, natuurlijk,' zegt hij
zacht.
Jurre bladert luidruchtig in *Uw toekomst in beeld*.
Hij doet net of hij niets hoort.
'Maar misschien kunt u het toch beter weten.'
Pap kucht.
'Sinds die oude vrouw dood is, horen we hier
's nachts vreemde geluiden.
En soms gaat er een vrouw door de duinen.
In een witte jurk.'
Het witte wijf, denkt Jurre.
'Het is een soort schim, ze zweeft.
Het hele dorp praat erover.
Sommige mensen durven hier helemaal niet meer
in de buurt te komen.'
'Heeft ú haar weleens gezien?' vraagt mam.
'Gelukkig niet,' zegt de postbode.
'Maar andere mensen wel.
Soms gilt ze midden in de nacht.
Uw buurman kan er vaak helemaal niet van slapen.
Dan staat hij op en ziet hij die vrouw rond dit
huis sluipen.
Ze morrelt aan de ramen, net alsof ze erin wil.'

Jurre slikt.
Alsof ze erin wil?
In hun huis?
'Ik zou de ramen maar goed dicht houden
's nachts.'
'Dank u wel,' zegt pap, 'we zullen het doen.'
Pap en mam kijken de postbode na.
'Wat moeten we nu doen?' vraagt Jurre.
Misschien had hij toch beter bij Bas kunnen gaan
logeren ...
'Die onzin moet je niet geloven,' zegt mam.
'Kom, we gaan brood klaarmaken.
Help jij even?'
Pap staat alweer over het kastje gebogen, waar hij
net mee bezig was.
In de keuken pakt mam de verse broodjes en de
boter uit de tas.

Ze trekt aan een la onder het aanrecht.
Ze moet even flink wrikken.
Kgggg, schurend komt de la naar voren.
'Aaiii!' roept ze.
Met een vies gezicht kijkt ze erin.
'Wat is er?' vraagt Jurre geschrokken.
Pap komt aangerend.
Hij vist iets tussen de messen vandaan en houdt het
in de lucht.
Jurre deinst achteruit.

'Getver, een dooie pad.
Een dooie, uitgedroogde pad!
Pap heeft hem aan één poot.
Tante Dini?! denkt Jurre.
Dacht ze veilig te zijn tussen haar eigen keukенbestek?

Maar mam denkt niet eens aan tante Dini.

'Jakkes,' zegt ze.

'Eerst dat enge geval in de wc en nu dit weer.

Hoe komt dat beest in die la?

Pap werpt een snelle blik op Jurre en kijkt dan strak naar mam.

Jurre snapt het meteen.

Mam had niks mogen zeggen waar hij bij is.

'Wat zat er in de wc?' vraagt hij.

Zijn stem piept een beetje.

'Een eh ... kakkerlak,' zegt mam gauw.

'Het is hier gewoon een beetje vies.

We maken het snel schoon, dan komen we ook niet meer voor verrassingen te staan,

Ze moetelt nog eens aan de keuklenla.

Ja, hij klemt echt, denkt Jurre.

Een knappe pad, die helemaal zelf een klemmende la opentrekt ...

Enge dromen?

Jurre kan niet meteen slapen.

Eerst leest hij een tijdje in *Plant en dier in de duinen*.

Hij probeert vooral aan leuke dingen te denken.
Aan krabbetjes die hij in zijn schepnet zou kunnen vangen.

Aan schelpen die hij aan het strand zou kunnen vinden.

Of aangespoelde flessen met spannende boodschappen erin.

Na een uur lijkt het toch wel alsof hij een beetje moe geworden is.

Aarzelend doet hij het licht uit.

Stil liggen lukt nog steeds niet erg.

Telkens als hij zich omdraait ruikt hij stof.

Zijn rug jeukt overal.

Drie keer springt hij uit bed om te kijken of er echt niks tussen de lakens zit.

Maar dan worden zijn ogen toch zwaar en langzaam voelt hij zich wegzakken.

Midden in de nacht schrikt hij wakker.
Wat is dat voor getik op de ruit?

Is het de bokkendoorn?
Nee, het klinkt heel anders.

Het is een vast ritme.
Tik-tik-tik-tik-tik.

'Lekker kamerje, hè?' zegt mam als ze Jurre zijn eigen slaapkamer laat zien.

Het is een leuk kamertje, dat is waar.

Maar Jurre wil het eerst goed onderzoeken.

Stel je voor dat de rest van de paddenfamilie in zijn bed ligt!

'Gek dat er helemaal geen gordijnen zijn,' zegt mam.
'Overall hangen nog kleedjes, maar de gordijnen zijn verdwenen.'

Aarzelend kijkt Jurre naar zijn raam.

De takken van de stekelige bokkendoorn zwaaien heen en weer voor de ruit.

Ze tikken er af en toe tegenaan.

Of ze schrapen erlangs.

Nu is het nog licht, dan is het niet zo erg.

Maar straks, midden in de nacht ...

'Ik maak wel iets,' zegt mam.

'Morgen gaan we op zoek naar een stoffenwinkeltje. Eén nachtje zonder gaat toch wel?' Ach ja, één nachtje maar.

Jurre ziet iets bij het raam, iets wits.
Zijn hart bonkt als een hamer.

Hij hoort een doffe dreun en dan nog een.
Twee handen, twee witte handen liggen gespreid
tegen de ruit.

Jurre kan haast geen adem meer halen.

Hij wil schreeuwen, maar zijn stem is weg.
Hij hapt naar lucht.

De witte vingers bewegen.

Ze zijn lang en dun, behalve de pinken.

Die zijn zo krom als kleine banaantjes.

Een schril geluid weerklankt door de nacht.

Het lijkt op heel hoog zingen.

Dan verdwijnen de handen en het wordt stil.

Als verlamd zit Jurre in bed.

Zijn hart gaat nog steeds als een razende teker.

Wat wás dat?

Het witte wijf?

Hij wil uit bed, weg uit deze kamer.

Naar pap en mam.

Op zijn tenen sluipt hij naar de deur.

Hij durft geen geluidje te maken.

Hij duwt de deurkruk naar beneden en dan ...

In het halfduister van de gang staat iemand.

De gil, die vastzat in zijn keel, schiet los.

Jurre schreeuwde het uit.

Er klinken voetstappen in de slaapkamer van pap
en mam.

Het licht in het halletje floept aan.

Tegen de wand gedrukt staat pap.

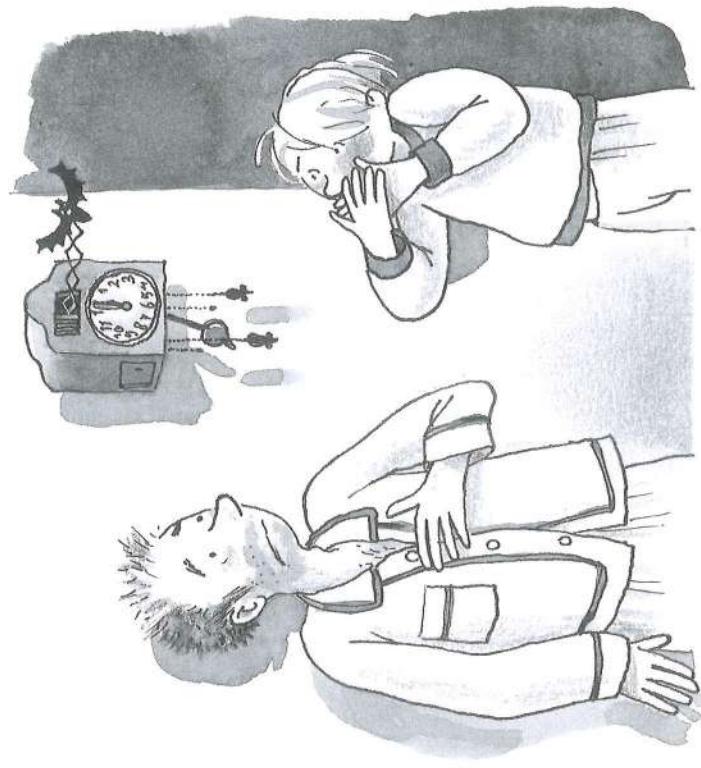
Met grote schrikogen kijkt hij naar Jurre.

'Wat doe jij hier?' hijgt hij.

'Ik ging naar jullie toe,' piept Jurre.

Op dat moment begint er iets te ratelen in de klok
naast paps hoofd.

Met een felle tik klapt er een deurtje open.

Er komt geen koekoek naar buiten, maar een zwarte, houten vleermuis.
Hij geeft een rare, hoge piep.
Dan verdwijnt hij weer achter zijn deurtje om even later opnieuw tevoorschijn te komen.
Precies twaalf keer laat de vleermuis zich zien.
Dan is het weer doodstil in het huisje.
'Wat doen jullie daar?' klinkt de stem van mam.
'O, ik eh ...' zegt pap.
'Een beetje water drinken.
Ik dacht dat ik wat hoorde.'
'Ik heb ook wat gehoord,' zegt Jurre.
'En gezien.'

'Gezien?' vraagt pap snel.
'Twee handen op mijn raam,' zegt Jurre.
'Twee witte handen.'

Hij moet er bijna van huilen.
'Ik ga daar echt niet meer slapen.'
'Je hebt vast eng gedroomd,' sust mam.
'Weet je wat?
Ik kruip wel in jouw bed.
Slaap jij maar bij pap.
Dan ligt die tenminste ook niet alleen.'
Met een scheef lachje kijkt ze pap aan.
'Jullie laten je te veel opjutten door die spookverhalen.'

Jurre ligt nog heel lang wakker.

Hij wacht op de eerste gil van mam.
Stiekem hóópt hij dat de handen terugkomen.
Kan mam het zelf zien.
Pfff, eng gedroomd.
Was het maar waar!

Grote schuiten

Geschrokken kijkt Jurre de buurman aan.
Het witte wif!
De buurman?!

Waarom zou de buurman ...?
Jurre heeft even helemaal geen zin meer in ogen.

Jurre kijkt naar mam.

Houdt zij zich groot of heeft zij echt lekker geslapen?

Dan wordt er op de voordeur geklopt.

Jurre hoort pap met iemand praten.

Het is de buurman.

'Komt u verder,' zegt pap.

'Wilt u een kopje koffie?

'Heel graag, als dat uitkomt, tenminste.'

U bent al behoorlijk aan het ruimen, zie ik.'

De buurman knikt Jurre vriendelijk toe.

'Lekker geslapen in de frisse duinlucht, knul?

'Eh ... , aarzelt Jurre.

'Het is even wennen,' zegt pap.

'Een vreemd huis kent altijd weer andere geluiden.'

De buurman glimlacht.

Hij legt zijn handen om de hete kop koffie.

'Hè?! Wat is dat?!

Die lange, witte vingers!

Die kleine, kromme pinken ...

Dat kan toch niet?

Waarom zou de buurman ...?
Jurre heeft even helemaal geen zin meer in limonade.

'Ik ga even naar b-buiten,' stottert hij.

Bij de deur struikelt hij bijna over de klompen van de buurman.

Grote, zwarte schuiten zijn het.

Wacht eens even ...

Jurre holt om het huisje heen.

Daar voor zijn raam staan voetafdrukken in het duinstrand.

Grote voetafdrukken, het lijken wel schuiten!

Nu weet hij het zeker.

Net alsof ze zweeft, denkt hij schamper.

Net een schim.

Hij kan bijna niet wachten tot de buurman weg is.

Dan vertelt hij meteen wat hij heeft gezien.
'Het is gewoon de buurman die voor spook speelt!' roept hij.

'Jurre, dat is echt onzin,' zegt pap.

'Een buurman die ons 's nachts de stuipen op het lijf jaagt?
Waarom zou die man dat doen?

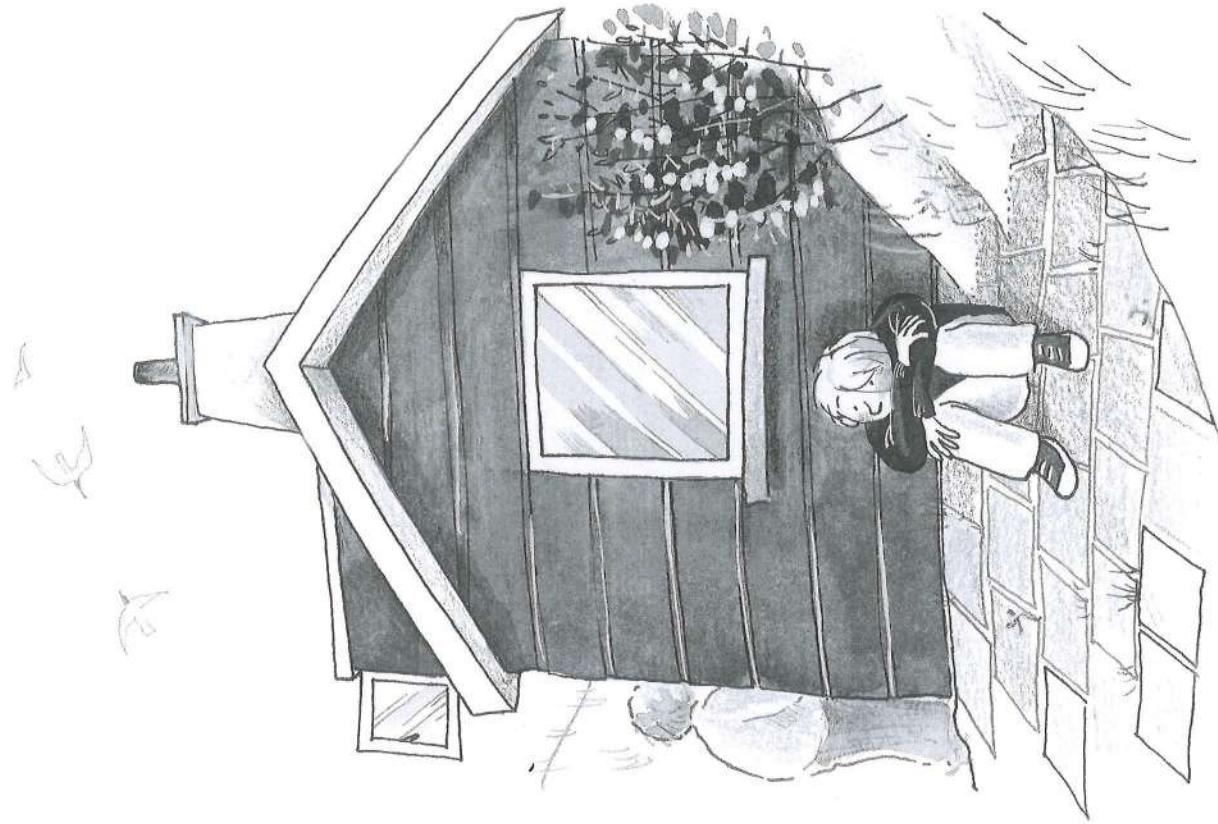
'De spoken zitten in je hoofd, lieverd,' zegt mam.
'Wat jij nodig hebt, zijn goede gordijnen,
En die ga ik nu voor je zoeken.
Ze staat op en pakt haar autosleutels.

Pap gaapt.
'Vind je het erg als ik nog even dutje doe?' vraagt
hij.

'Tuurlijk niet,' zegt Jurre.
'Ik loop even naar buiten.
Hij gaat tegen de zijkant van het huisje zitten.
Lekker in het zonnetje.
Hij laat zijn hoofd rusten op zijn knie en denkt aan
de zee.

Openens schrikt Jurre op.
Is hij echt in slaap gevallen?
Hij hoort stemmen, die steeds dichterbij komen.
De buurman met nog iemand.
'Nee, er is niemand thuis,' hoort hij de buurman
zeggen.

'Ze zijn net weggegaan met de auto.
We kunnen wel even rondkijken.'
Jurre houdt zich stil.
'Het is een ideale plek voor een camping.
Vlak bij zee, vlak bij een gezellig dorpje.
Een camping? Hier in hun tuin?

'Maar die mensen die hier wonen dan?' vraagt de ander.

'Dat duurt niet lang meer,' zegt de buurman.

Jurre kan zijn oren niet geloven.

'Die pakken binnen een week hun biezen.'

Let jij maar op mijn woorden.'

'En dan kunnen wij de zaak kopen?' vraagt de ander.

'Ja, voor een habbekrats.

Die mensen zijn straks blij dat ze er weer van af zijn.

En in het dorp zijn ook geen andere kopers.

Allemaal bang voor het witte wif.'

De buurman lacht zacht.

Wat een gemene vent!

Hij probeert hen weg te pesten!

Om hier dan zelf een camping te kunnen maken.

Nu begrijpt Jurre opens hoe die pad in de keukenla kwam.

En die gebarsten spiegel in de kast.

En dat enge ding in de wc.

En natuurlijk heeft de buurman ook speciaal voor hen de gordijnen weggehaald.

Kon hij lekker spoken!

Van boosheid gooit Jurre zijn hoofd naar achteren.

'Ah,' kreunt hij.

De buurman heeft hem gehoord.

'Hé,' zegt hij mierzoet.

'Zit jij hier de zon te aanbidden?'

Jurre knikt.

'En je vindt het niet eng, zo alleen thuis?'

'Ik ben niet zo gauw bang,' zegt Jurre.

Hij gaat rechtop zitten.

'Anders zou ik hier ook niet durven logeren.'

U moet eens weten wat ze in het dorp over deze plek vertellen.

Niemand durft zelfs maar in de buurt te komen.'

Waar hij het allemaal vandaan haalt, weet hij zelf niet.

De woorden stromen zomaar uit zijn mond.

'O ja?' vraagt de bezoeker.

'Dat komt omdat mijn overleden tante hier nog weleens rondzwierft,' zegt Jurre.

'Mijn vader heeft een speciaal contact met haar.

Met bijna al zijn voorouders trouwens.

Hij kan ze zo oproepen als hij daar zin in heeft.

Dat zit in onze familie.'

De bezoeker kijkt met opgetrokken wenkbrauwen naar de buurman.

'Vannacht heeft tante aan mijn raam geklopt, maar ik was te laat.'

De buurman knikt langzaam.

'Gelukkig kwam ze later terug.'

Ze had het wel begrepen, denk ik.'

'Terug?!" vraagt de buurman.

Hij kijkt onzeker.

'Ja, mijn vader heeft met haar gesproken.

Het is een heel leuke vrouw, die tante Dini.'

Nu wordt de buurman bleek om zijn neus.

'Hier?' vraagt hij schor.

Hij wijst naar het huisje.

'Ze is maar een klein poosje binnen geweest,' zegt Jurre.

'Nog even haar oude huisje zien.
Maar eigenlijk houdt ze meer van de buitenlucht.

Van de vrije ruimte, snapt u?"
Hij wappert met zijn armen alsof hij op wil stijgen.

'We gaan maar eens verder,' zegt de buurman.

Hij heeft zijn bezoeker stevig bij de mouw en trekt hem mee.

Jurre glimlacht hen vriendelijk toe.

'Natuurlijk, u heeft het vast druk,' zegt hij.

'Maar komt u vooral nog eens langs!'